

KÝ SỰ

MỘT CHUYẾN VŨNG TÀU BẰNG ĐƯỜNG THỦY

AH TRỊNH HẢO TÂM

Sáng thứ hai 14-2-2000,

Tôi xuống bến Bạch Đằng khúc đầu đường Nguyễn Huệ nơi có bến tàu hỏa tốc đi Vũng Tàu và Miền Tây. Tôi mua vé khứ hồi đi chuyến sớm nhất là 8 giờ 30 và trở về chuyến cuối cùng trong ngày là 4 giờ 30. Giá vé mỗi lượt là 65,000 đồng, khứ hồi chưa đến 10 đô la. Tàu có 100 ghế nệm chia làm 3 cabins, phòng lái trên cao và hầm máy phía dưới. Có nhà vệ sinh và máy bán nước ngọt. Đây là loại tàu hydrofoil được trang bị bằng máy diesel có công suất mạnh. Phía dưới lưỡng có gân đôi cánh nên gọi là Tàu Cánh Ngầm. Vé có ghi số ghế và được bán bằng computer có ghi tên tuổi, địa chỉ người mua. Đi Vũng Tàu khoảng cứ độ 2 tiếng là có một chuyến nhưng đi Miền Tây dường như chỉ có 2 chuyến mỗi ngày. Trên tàu có máy lạnh, túi nôn và sơ đồ thoát hiểm để sau ghế phía trước. Các áo phao được xếp trên trần tàu. Có vài cô tiếp viên, trông có vẻ lịch sự như trên máy bay nhưng các khung cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài không phải bằng kính mà bằng nhựa trong bị trầy trọt và mờ đục nên nhìn ra ngoài lờ mờ trông không rõ. Tôi phải ra ngoài boong tàu nơi dành cho người hút thuốc mới có thể nhìn rõ quang cảnh hai bên bờ.

Sau khi qua khỏi khu thương cảng ở Khánh Hội là khúc sông ghe thuyền đông đúc. Tàu bắt

đầu gia tăng vận tốc và đầu tàu cất cao lên để tránh ma-sát với nước. Từ sông Saigon uốn quanh co hình rắn lượn, tàu ra sông Nhì Bè rộng thênh thang mà khúc sông thượng nguồn có tên là Sông Đồng Nai. Từ đây có 4 cửa đổ ra biển, nhưng tàu lớn phải dùng Sông Lòng Tàu để di ra cửa Cần Giờ vì sông này sâu hơn cả. Thủy trình này rất quan trọng vì tàu biển ngoại quốc dùng để ra vào thương cảng Sài Gòn. Trước năm 1975 phục vụ cho Nha Thuỷ Vận Bộ Giao Thông Công Chánh, mỗi năm chúng tôi phải thăm dò độ sâu của con sông này bằng echosounder, để bảo đảm tàu bè ra vào không bị mắc cạn. Hơn 25

năm sau trở lại, hai bên bờ sông thuộc Huyện Cần Giờ vẫn còn nghèo như ngày nào. Vẫn một màu xanh của Rừng Sát, rải rác vài căn nhà tranh lè loi không một bóng người. Những căn nhà ngói rêu xanh, đổ nát vì bom đạn chiến tranh ngày trước vẫn còn để hoang phế, không tu sửa mà cũng không phá bỏ. Nơi đây chỉ cách Saigon hơn 10 cây số nhưng phong cảnh hoàn toàn khác biệt, không một tiệm buôn, không một quán nước vì đường sá giao thông không có. Những phao đèn thả trên sông đánh dấu những nơi có xác tàu chìm, mà ngày trước chúng tôi phải tu bổ, thay bình ắc-quy, vẫn như cũ. Những cột

đèn trên bờ là những hải tiêu hướng dẫn tàu bè hải hành cho khỏi mắc cạn vẫn y như 25 năm về trước. Một nỗi xúc động nghẹn ngào cho người xưa trở về thăm cảnh cũ. Ngày trước mỗi lần chạy tàu đó đặc nơi đây chúng tôi rất thận trọng vì nhiều khi bị bắn súng. Trên tàu cũng có những khẩu carbin nhưng ít khi chúng tôi dùng đến. Ngày nay đất nước đã thanh bình nhưng bà con Nhơn Trạch, Cần Giờ vẫn còn cơ cực. Người ta đã nghĩ đến biến Rừng Sát thành địa điểm du lịch như săn thú, câu cá. Nhưng các dự án đó vẫn chưa thực hiện được. Phong cảnh tại đây rất đẹp vì hòn đảo thiên nhiên, sông nước mênh mông, rừng cây xanh thẳm ngút ngàn.

Thỉnh thoảng đang chạy ngon trớn trên khúc sông vắng vẻ thì tàu bỗng nhiên giảm tốc độ và ngừng lại, rồi thụt lùi. Tôi hỏi anh thợ máy đi ngang thì anh ta cho biết chân vịt bị vướng cây cối, rác rưởi.

Tới cửa Cần Giờ thì biển gợn sóng to hơn, gió biển mát mẻ trong lành khiến cho con người rất sáng khoái. Tàu băng băng lướt sóng hướng về Núi Nhỏ mà trên đó có ngọn hải đăng cũng gần trăm tuổi. Ngang qua Bãi Dâu, tượng Đức Mẹ trên đồi cao dưới chân Núi Lớn nhìn ra biển và ngôi nhà thờ có mặt tiền tam giác nằm cạnh đó. Trước 75 nhà thờ Bãi Dâu hãy còn là một nhà nguyện bằng đá rất nhỏ. Những người vượt biên tại đây đã gởi tiền về để xây nhà thờ và tượng Đức Mẹ nhằm tạ ơn đã được đến bến bờ tự do một cách bình yên.

Thành phố Vũng Tàu đã mọc thêm rất nhiều khách sạn cao tầng, có một cái cao hơn 10 tầng nằm cạnh Núi Nhỏ kế bên là ngọn tháp của Hoa Tiêu Sông Saigon. Ngọn tháp này trên là một nhà hình tròn cao hơn cả khách sạn 10 tầng, nhầm quan sát tàu ra vào cửa Cần Giờ. Tàu bè ngoại quốc đến, không được vào thẳng sông Saigon mà phải bỗng neo ở Vũng Tàu để làm thủ tục

và cắp bến thì thuộc Phủ Thủ Tướng, lại do một sĩ quan cao cấp nắm giữ, trong khi trôi nổi trên sông lo vấn đề an toàn cho thương thuyền ra vào thì giao cho Bộ Giao Thông Công Chánh!

Bỏ qua chuyện cũ bất bình, tôi kêu anh chàng trẻ tuổi quen trên tàu làm kề đồng hành với tôi trong ngày đi chơi Vũng Tàu. "Hôm nay cháu may mắn gặp được chú dẩn đi chơi thì còn gì

quan thuế. Sau đó Đoàn Hoa Tiêu Sông Saigon sẽ hướng dẫn tàu vào Cảng Saigon theo lịch trình do Nha Thương Cảng ấn định. Nếu bị kẹt bến thì tàu có cơ hội nằm ở Vũng Tàu rất lâu. Thủy thủ có cơ hội lên bờ ăn nhậu nhưng chủ tàu thì méo mặt. Một ngày tàu neo tại Vũng Tàu chi phí điêu hành cho chiếc tàu lên rất cao. Đoàn Hoa Tiêu Sông Saigon thuộc Thương cảng Saigon và Thương cảng Saigon ngày trước trực thuộc Phủ Thủ Tướng do Đại Tá TTP, em của Thủ Tướng TTK làm Giám Đốc. Ngôi văn phòng điều hành tàu ngoại quốc ra vào

hơn nữa!" Hai anh em cũng đi trên tàu, đều là kỹ sư ở Irvine, Quận Cam cũng đòi tháp tùng theo tôi. Tàu cắp bến lúc 10 giờ sáng tại cầu tàu ở Bãi Trước, đầu đường cắp theo núi nhỏ để ra Bãi Sau có tên đại lộ Hạ Long. Bốn người chúng tôi lên chiếc taxi do một anh chàng vạm vỡ, tóc cắt ngắn, bộ mặt vui tính lái. Hỏi quê ở đâu mà có giọng nửa Bắc nửa Nam, anh ta cho biết ở Hải Phòng. Giờ đầu taxi là 100,000 đồng và những giờ sau 70,000 đồng. Anh ta gọi về hãng báo tin mừng! Đầu tiên chúng tôi ra Bãi Sau, ngừng nơi Mũi Nghinh

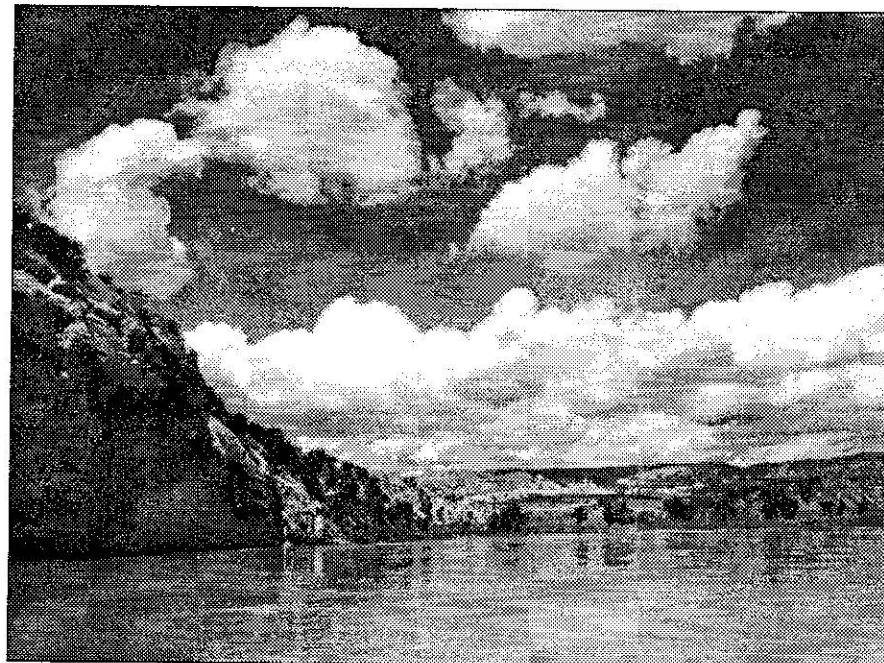
Phong tíc Mũi Vũng Tàu để chụp ảnh Hòn Bà có một ngôi chùa trên đó. Khi thủy triều thấp, người ta có thể đi bộ ra Hòn Bà. Trên đầu là tượng Chúa Jesus nằm trên một đỉnh thuộc Núi Nhỏ với hai tay đưa ra như muốn ôm mọi người vào lòng. Tượng Chúa được xây vài năm trước 1975 để che chở cho những người đi biển.

Vòng ra Bãi Sau, hôm nay trời trong xanh với mây trắng

đăng để không cho xe xuống. Böyle giờ cổng gác không còn nữa, có vẻ tự do hơn nhưng an toàn thì thiếu. Anh chàng lái taxi có vẻ thiện nghệ, lái đường đèo rất lá lướt! Anh ta cho biết nhiều khi chở khách lên đây lúc nửa đêm để nhìn trăng sao và ánh đèn thành phố! Anh ta vào ngôi nhà 2 tầng bên cạnh hải đăng tìm người quản đăng để mở cửa cho chúng tôi lên ngọn hải đăng nơi đặt

phía sau thì đã bắt được hải cảng Côn Sơn ở phía trước. Thăm lại ngọn hải đăng ngày xưa, kỷ niệm hải hồ sóng nước như khúc phim cũ được chiếu lại. Tiếc thay bây giờ nơi xứ người ngày ngày giam mình trước dàn vi-tính. Có giang hồ thì chỉ bằng cách lướt qua những trang internet mà tưởng rằng mình đang ngao du!

Xuống hải đăng, chúng tôi lên Bạch Dinh ở Núi Lớn, Bạch Dinh có thể nói là “landmark”, biểu tượng cho Vũng Tàu, được xây từ năm 1898 và hoàn tất năm 1900. Tính đến nay vừa tròn trăm tuổi. Nơi đây ngày xưa là đồn Phước Thắng mà ngày 10-2-1859 dưới triều nhà Nguyễn, quân ta đã đánh trả quyết liệt với hạm đội Pháp do Rigaul de Genouilly chỉ huy. Bạch Dinh là nơi nghỉ mát của Toàn quyền Paul Doumer. Vua Thành Thái có tư tưởng chống Pháp đã bị quản thúc tại đây vào tháng 10-1909, với lòng kính trọng nên dân địa phương gọi là Dinh Ông Thượng. Bạch Dinh có lối kiến trúc Pháp, tường trắng, mái ngói đỏ, tọa lạc trên một khuôn viên 7 mẫu với rừng cây giá ty và bông xứ. Đêm xuống trước Bạch Dinh là những bàn cà phê lung linh ánh đèn màu, nhạc buồn man mác, hương thơm cà phê thoang thoảng với mùi hoa xứ, nhìn ra khơi ánh đèn lè loi của một vài chiếc thuyền, khách viễn xứ băng khuângh nhô nhá. Nhưng nơi nào là chốn quê nhà đích thực? Đất nước Việt Nam hay bên kia bờ đại dương tuyết lạnh?

bồng bênh từng cụm nhưng sóng lại to và bờ biển treo cờ đen có hình sọ người để lưu ý những người tắm biển. Trở về trung tâm thành phố và chúng tôi lên ngọn Hải Đăng trên đỉnh cao nhất của Núi Nhỏ. Ngày trước Nha Thuỷ Vận là nơi tôi phục vụ, điều hành các hải đăng trên toàn quốc nên tôi cũng thường lên đây. Con đường lên hải đăng vẫn như xưa, ngoằn ngoèo, nhỏ hẹp nhưng mặt đường nhựa còn khá. Ngày trước bên dưới có cổng gác và chỉ cho công xa lên mà thôi. Mỗi khi có xe lên, người gác cổng gọi lên hải

ngọn đèn lớn chiếu qua nhiều lăng kính để tăng độ sáng và xoay vòng 360 độ. Tháp hải đăng được niền thêm các vòng bê tông bên ngoài và ban-cong phía trên. Phần nguyên thủy có giá trị lịch sử vẫn còn.. Chúng tôi leo lên những bậc thang trôn ốc bằng sắt và có từ thời Pháp thuộc để lên ngọn đèn. Từ vị trí đó phóng tầm mắt ra khơi hay nhìn xuống thành phố. Ngày xưa ngọn hải đăng này nhảm hương dẫn tàu bè từ xa vào Vũng Tàu. Nếu đi Côn đảo tàu lớn phải mất một đêm, khi không còn thấy hải đăng Vũng Tàu ở

TRỊNH HẢO TÂM